

Fortsett å prøve!

Av eldste
Peter F. Meurs
i De sytti

“Hvis menneskene ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27).

Mor og far ble medlem av Kirken da jeg var ung. Vi tilhørte en liten gren i Australia. Mor spilte piano i kirken. Men hun kunne bare spille noen få salmer. Jeg lærte også å spille piano. Da jeg var syv år gammel, spurte grenspresidenten om jeg ville spille i kirken.

Når jeg spilte piano, gjorde jeg feil. Og når jeg gjorde feil, pleide jeg å gråte. Jeg var veldig sjenert og nervøs. Men jeg fortsatte å øve. Jeg ville så gjerne spille salmene fint. Nå elsker jeg å spille piano! Jeg kan spille alle salmene. På min misjon i New Zealand virket jeg i en annen liten gren. De hadde ingen til å spille piano. Så jeg spilte orgel og piano i et år. Jeg ble velsignet fordi jeg jobbet meg gjennom min frykt. Det gjorde meg i stand til å velsigne andre.

Jeg strevde også med å snakke da jeg var liten gutt. Jeg stammet. Det var vanskelig å bære vitnesbyrd foran alle. Når jeg prøvde å snakke, hendte det noen ganger at jeg brast i gråt i stedet. Jeg fikk prestedømsvelsignelser for å hjelpe meg. Mor og far var veldig oppmuntrende. Til slutt ble jeg velsignet med å kunne snakke tydeligere og mer selvsikkert.

Jeg blir fortsatt nervøs. Å gå opp til forhøyningen for å tale på generalkonferansen var skremmende! Men Ånden var så sterk der. Jeg følte meg oppbygget og rolig. Det var fantastisk.

Hvis du er sjenert eller har vanskelig for å snakke, må du fortsette å prøve. Selv om du fortsetter å streve, trenger vi å høre det du har å si. Du kan være til velsignelse for mange med det bare du kan si! ■